

РЕШЕНИЕ

№ 3887

гр. София, 14.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 24.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Клавдия Дали, като разгледа дело номер **592** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във връзка с чл.145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалбата на М. Д. Д. срещу заповед № РД-09-129 от 21.05.1990г. на председателя на ОбНС – П. в частта ѝ, с която е одобрен регулационен план за УПИ IX-2233, кв. 110 по плана на [населено място] и уличната регулация за находящата се пред парцела улица-тупик по о.т. 32-о.т.33-о.т.34 вкл., както и за обслужваните от тази [улица],72, УПИХІ-72 и УПИ Х-72, всички от кв. 112. Излагат се доводи за нищожност, поради особено съществени нарушения в процедурата по издаване и липса на компетентност. Конкретно се твърди липсата на задание, което да даде параметрите за изработване на ПУП, не са представени доказателства за спазване на процедурата по чл. 51 /в ред. към ДВ от 1985 г./ на ППЗТСУ и разглеждането на проекта за ПУП от колективен орган по чл. 71, ал. 1 от ППЗТСУ. Сочи се и липсата на доказателства за спазване на нормата на чл. 28 от ППЗТСУ /ред. ДВ бр. 53/1985 г. /, изискваща спазването на процедурата по Закона за опазване на обработваемата земя и пасищата и Закона за горите, с оглед данните по делото, че оспорената заповед се отнася до земеделски земи. Не на последно място се изтъква, че Председателят на ОбНС П. не е имал делегирани правомощия по чл. 74, ал. 1 от ППЗТСУ, видно от цитирания протокол № 7, статия 20 от 09.05.1988 г. на ИК н СГНС. Оспорва се и факта, че към датата на издаване на заповедта подписалият я Д. Р. е назначен за

Председател на ОбНС П.. По изложените съображения се претендира обявяване на нищожност на оспорената заповед и присъждане на направените по делото разноски. Ответника Столичния общински съвет, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответника Главния архитект на район „П.“, Столична община чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалба по съображения, изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

С определение №1541 от 20.02.2019 г., на основание чл. 218, ал. 3 от ЗУТ, съдът е определил, че предмет на настоящото дело е заповед № РД-09-129 от 21.05.1990 г. на председателя на ОбНС – П. в частта ѝ, с която е одобрен регулационен план за УПИ IX-2233, кв. 110 по плана на [населено място] и уличната регулация за находящата се пред парцела улица-тупик по о.т. 32-о.т.33-о.т.34 вкл., както и за обслужваните от тази [улица],72, УПИХІ-72 и УПИ Х-72, всички от кв. 112.

По делото не са постъпили молби за конституиране на заинтересовани страни по реда на чл. 218 от ЗУТ след публикуването на съобщението за оспорването в ДВ, бр. 31 от 12.04.2019 г.

Настоящият съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства приема за установено следното от фактическа страна:

С приетия по делото констативен нотариален акт №116/29.05.2015 г. оспорващият М. Д. се легитимира като собственик на поземлен имот с идентификатор 44063.6214.4756 по КККР с площ от 3092 кв.м.

С оспорената заповед №РД-09-129/21.05.1990 г. на председателя на ОбНС П., на основание чл. 74, ал. 1 от ППЗТСУ, протокол 7, статия 20 от 09.05.1988 г. на ИК на СНС и във връзка с решение №К-5/19.06.1989 г. на Комисията по земята при Министерския съвет е одобрен застроителния и регулационния план на [населено място].

Видно от приложения по адм. дело №7114/2014 г. по описа на Административен съд София-град, прието за послужване в настоящото съдебно производство, протокол №7 от 09.05.1988г., статия 20 от ИК на СНС, са предоставени функциите на председателя на ИК на СНС в областта на ТСУ на председателите на ИК на ОбНС съгласно приложение № 3. От последното е видно, че председателят на ИК на СНС е делегирал правомощия на председателите на ИК на ОбНС по чл. 95, ал.1 от ЗТСУ, чл.14, ал. 2 и 3, чл. 74 и чл. 105, ал.2 от ППЗТСУ.

По делото е прието заключение от съдебно-техническа експертиза, от което се установяват следните релевантни за спора факти и обстоятелства: В площта на имота на оспорващия, нанесен с идентификатор 44063.6214.4756 по КККР на [населено място] попадат площи от следните УПИ по плана, одобрен със заповед № РД-09-129/21.05.1990 г. на председателя на ОбНС П.: цялата площ на УПИ IX-2233, кв. 110 по плана на [населено място]; площ от 284 кв.м. от улица-тупик по о.т. 32-о.т.33-о.т.34 вкл.; 206 кв.м. от УПИ XII-71,72, площ от 3 кв.м. от УПИХІ-72 и площ от 12 кв.м. от УПИ Х-72, всички от кв. 112. Преди издаване на оспорената заповед тези имоти са били извън регулация и са били земеделска земя. Според вещото лице, изключение прави само УПИ Х-72, кв. 112 върху който е била налична масивна едноетажна жилищна сграда и имотът се е ползвал за жилищни нужди.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав

обосновава следните правни изводи:

Предмет на оспорване в настоящото съдебно производство е заповед № РД-09-129 от 21.05.1990г. на председателя на ОбНС – П. в частта й, с която е одобрен регулационен план за УПИ IX-2233, кв. 110 по плана на [населено място] и уличната регулация за находящата се пред парцела улица-тупик по о.т. 32-о.т.33-о.т.34 вкл., както и за обслужваните от тази [улица],72, УПИХI-72 и УПИ X-72, всички от кв. 112.

Приложените към жалбата констативен нотариален акт №116/29.05.2015 г. легитимира оспорващия като собственик на поземлен имот с идентификатор 44063.6214.4756 по КККР, с площ от 3092 кв.м.

От приетото и неоспорено заключение от съдебно-техническа експертиза, както и от писмените доказателства въз основа на който същото е изготвено е видно, че в площта на имота на оспорващия, нанесен с идентификатор 44063.6214.4756 по КККР на [населено място] попадат площи от следните УПИ по плана, одобрен със заповед № РД-09-129/21.05.1990 г. на председателя на ОбНС П.: цялата площ на УПИ IX-2233, кв. 110 по плана на [населено място]; площ от 284 кв.м. от улица-тупик по о.т. 32-о.т.33-о.т.34 вкл.; 206 кв.м. от УПИ XII-71,72, площ от 3 кв.м. от УПИХI-72 и площ от 12 кв.м. от УПИ X-72, всички от кв. 112.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че оспорващият е заинтересована страна по смисъла на чл. 131, ал. 2, т. 1 от ЗУТ и към момента на депозиране на жалбата разполага с правен интерес да оспори заповед № РД-09-129 от 21.05.1990г. на председателя на ОбНС – П. в частта й, с която е одобрен регулационен план за УПИ IX-2233, кв. 110 по плана на [населено място] и уличната регулация за находящата се пред парцела улица-тупик по о.т. 32-о.т.33-о.т.34 вкл., както и за обслужваните от тази [улица],72, УПИХI-72 и УПИ X-72, всички от кв. 112.

По делото не е спорно, че жалбата е депозирана след изтичане на преклузивния срок по чл. 215, ал. 4 от ЗУТ.

В жалбата се твърди нищожност на оспорения административен акт, поради което и същата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА предвид нормата на чл.149, ал. 5 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

В АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове. В доктрината и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това, нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породии правните последици към които е насочен. Липсата на компетентност на органа, издал акта е винаги основание за неговата нищожност.

Оспорената заповед е издадена на основание чл. 74, ал. 1 от ППЗТСУ /ред. ДВ бр. 481985 г./, съгласно която Председателят на Изпълнителния комитет на Столичния народен съвет одобрява застроителния и регулационни планове, подробни комуникационни планове, планове по вертикално планиране, кварталнозастроителни и силуетни планове и други подробни планове за цялата територия на Столичния народен съвет с изключение на планове, посочени в ал. 1, т. 1 на предходния член /планове, които се утвърждават от Председателя на Министерството на строителството/.

Видно от приложения по адм. дело №7114/2014 г. по описа на Административен съд София-град, прието за послужване в настоящото съдебно производство, протокол №7

от 09.05.1988г. от заседание на ИК на СНС, са предоставени функциите на председателя на ИК на СНС в областта на ТСУ на председателите на ИК на ОБНС съгласно приложение № 3. От последното е видно, че председателят на ИК на СНС е делегирал правомощия на председателите на ИК на ОБНС по чл. 95, ал.1 от ЗТСУ, чл.14, ал.2 и 3, чл. 74 и чл. 105, ал.2 от ППЗТСУ. В т. 3 е посочено, че правомощията по чл. 74 от ППЗТСУ – да одобряват застроителния и регулационни планове, подробни комуникационни планове, планове по вертикално планиране, кварталнозастроителни и силуетни планове и други подробни планове за селата, кварталите В., Ч., К., с застроителния и регулационни планове, подробни комуникационни планове, планове по вертикално планиране, кварталнозастроителни и силуетни планове и други подробни планове за С., Б., С., Ф., О., Т., И., Б., Г.. Сред изброените не е П..

В този смисъл е и решение № 8646/15.06.2012 г., постановено по адм. дело № 88/2012 г. на Върховния административен съд, в което изрично е посочено, че „..... С протокол № 7/1988 г. са предоставени права в областта на териториалното и селищно устройство на органи на Столичния съвет, общинските съвети, Столичния изпълнителен комитет, главния архитект. Функциите по чл. 74 от ППЗТСУ /отм./ За одобряване на планове са предоставени на Председателите на ИК на определени Общински народни съвети, сред които не е П.....“.

Изложеното обоснова извод за липсата на материална компетентност за издаване на заповед със съдържание на оспорената. Липсата на компетентност е винаги основание за обявяване на нищожност.

С оглед наведения в жалбата довод за липсата на доказателства, че Д. Р. е бил действително назначен за Председател на ОБНС П. към датата на издаване на оспорената заповед следва да се има предвид наличието на приети по делото доказателства от дирекция „Регионален държавен архив“-С., а именно: протокол № 23 от 22.05.1990 г. от заседание на ИК на ОБНС „П.“ и Дневен ред за заседание на ИК на ОБНС П., насрочено за 10.10.1990 г. от които е видно, че в този период Председател на Временен изпълнителен комитет на ОБНС П. е Д. Р..

Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам – на липса на волеизявление. В случая, оспорената заповед съдържа необходимите реквизити, включващи мотиви и следващ се от тях диспозитив, поради което съответства на предвидената форма за издаване на административни актове, при липса на специални изисквания в съответния закон.

Нарушенията на административно производствените правила са основания за нищожност само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Въз основа на установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав намира, че в хода на административното производство са допуснати нарушения на административно производствените правила, които по сила и нитензитет да опорочат акта да степен нищожност.

Въпреки изричното указание на съда за разпределение на доказателствената тежест, дадено с определение от 02.04.2019 г. от страна на ответника не бяха представени каквито и да било доказателства за спазване на специалната процедура по ППЗТСУ и в частност: не е налице задание за определяне на параметрите при изработване на ПУП, чл. 51 /в ред. към ДВ от 1985 г./ на ППЗТСУ – не са налице доказателства ПУП да е придружен от идейни планове за вертикално планиране, планове-схеми на

комуникационно-транспортната мрежа, за зелените системи, за водоснабдяване, канализация, електрификация и т.н., както и разглеждане на проекта на ПУП от колективен орган по чл. 71, ал. 1 от ППЗТСУ.

По делото не се събраха и доказателства за спазване на нормата на чл. 28 от ППЗТСУ /ред. ДВ бр. 53/1985 г. /, изискваща спазването на процедурата по Закона за опазване на обработваемата земя и пасищата и Закона за горите, с оглед данните по делото, че оспорената заповед се отнася до земеделски земи.

Като правило, нарушенията на материалния закон, касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора – т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта, би довело до нищожност на посоченото основание.

Искането за обявяване на нищожност, поради нарушение на материалния закон в случая се основава на липсата на доказателства за изпълнена процедура по Закона за опазване на обработваемата земя и пасищата и Закона за горите, каквото е били изискването на действащия чл. 28 от ППЗТСУ. Тези твърдения не могат да обосноват наличието на основание за пълна липса на приложимата материално правна предпоставка за издаване на оспорения административен акт, но могат да бъдат квалифицирани като пълно неспазване на предвидената законова процедура.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е засегната от порок, толкова съществен, че същата изначално не е в състояние да породии правните последици, към които е насочена, и който обосновава извод за нейната нищожност.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143 ал. 1 от АПК следва да бъде уважено искането на пълномощника на оспорващия за възстановяване на сторените разности в съдебното производство. Същите се претендират в размер на 1510 лв., от които 300 лева – депозит за възнаграждение на вещо лице, 10 лева – държана такса и 1200 лева – адвокатско възнаграждение. С оглед възражението на пълномощника на ответника по чл. 78, ал. 5 от ГПК и на основание чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като взе предвид фактическата и правна сложност на делото, както и неговата продължителност по независещи от оспорващия причини, настоящият съдебен състав намира, че размерът на адвокатското възнаграждение следва да бъде определен на 700 лева.

В заключение, настоящият съдебен състав, като взе предвид, че съгласно нормата на чл. 219 от ЗУТ компетентен да одобри ПУП с обхват, обхвата на одобрения с оспорената заповед, е Столичния общински съвет, намира че съгласно чл. 153, ал. 2 от АПК Главния архитект на район „П.“, Столична община следва да бъде заличен като ответник по делото.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 5б-ти състав

РЕШИ:

ЗАЛИЧАВА като ответник по делото Главния архитект на район „П.“, Столична

община.

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНА заповед № РД-09-129 от 21.05.1990г. на председателя на ОбНС-П. в частта ѝ, с която е одобрен регулационен план за УПИ IX-2233, кв. 110 по плана на [населено място] и уличната регулация за находящата се пред парцела улица-тупик по о.т. 32-о.т.33-о.т.34 вкл., както и за обслужваните от тази [улица],72, УПИХI-72 и УПИ X-72, всички от кв. 112.

ОСЪЖДА Столичния общински съвет да заплати на М. Д. Д. разноски по делото в размер на 1010 лева, от които 10 лева -държавна такса 300 лева-депозит за възнаграждение на вещо лице и 700 лева - адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд, Тричленен състав в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: